

Arrest

nr. 148 475 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 24 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BAUDEWYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 april 1968.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoer-

legging en beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest van 4 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd voormelde beslissing vernietigd.

Op 24 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

V., N. [...]

nationaliteit: Ghana

geboren te [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene staat deze aan de hand van een inschrijvingsfiche Nederlandse les, verklaart werkwilg te zijn, legt getuigenverklaringen en foto's voor) dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grand tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“In het eerste gedeelte van de motivering wordt de toepasselijkheid besproken van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In het tweede gedeelte van de motivering wordt de lokale verankering van verzoekster besproken. De bestreden beslissing stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking t t de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet meer van toepassing zijn.

Vervolgens erkent de bestreden beslissing lokale verankering / integratie in hoofde van verzoekster, maar stelt dat deze onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen omdat deze louter het gevolg zou zijn van verzoeksters eigen houding, zijnde het zich nestelen in illegaal verblijf.

De bestreden beslissing is evenwel volstrekt onlogisch waar ze de integratie van verzoekster een gevolg noemt van het zich bewust nestelen in de illegaliteit.

De bestreden beslissing erkent dat verzoekster geïntegreerd is en duurzame verankering heeft in België. Dit werd trouwens al in de beslissing van 24 augustus 2011 erkend.

De bestreden beslissing maakt verzoekster het verwijt dat dit louter het gevolg zou zijn van haar eigen houding door zich te nestelen in illegaal verblijf. Deze stelling is volstrekt onlogisch. Werkbereidheid is geen gevolg van illegaal verblijf. Het volgen van taallessen Nederlands is dit nog minder. Het uitbouwen van een vrienden- en kennissenkring vergt actieve inzet in het sociale leven en een louter verblijf is zeker niet voldoende om een vrienden- en kennissenkring op te bouwen.

De bestreden beslissing is op dit punt volstrekt onlogisch en kennelijk onredelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Aangezien het voorgaande de enige motivering vormt van de bestreden beslissing, wordt de motiveringsplicht geschonden.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekster acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing volstrekt onlogisch zou zijn waar de integratie van verzoekster een gevolg wordt genoemd van het zich bewust nestelen in illegaal verblijf.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het enig middel van verzoekster niet ontvankelijk moet worden geacht, in zoverre verzoekster de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoeksters kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene staat deze aan de hand van een inschrijvingsfiche Nederlandse les, verklaart werkwilgig te zijn, legt getuigenverklaringen en foto's voor) dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. "

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte

elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

Het loutere feit dat verzoekster de bestreden beslissing onlogisch zou vinden, volstaat uiteraard niet om tót de nietigverklaring van de beslissing te kunnen leiden. Door de gemachtigde werd vastgesteld dat verzoekster slechts eind 2009 voor het eerst een aanvraag tót verblijfsmachtiging heeft ingediend, hoewel zij verklaart reeds sedert 2004 in het Rijk te verblijven. Derhalve is het geenszins onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich bevindt.

Verzoekster kan niet dienstig betwisten dat zij zich slechts op de elementen van lokale verankering kan beroepen, omwille van het feit dat ze reeds lange tijd illegaal in het Rijk verblijft, zonder een voorafgaandelijke poging te hebben ondernomen om verblijfsrecht te verwerven.

In zoverre verzoekster middels de uiteenzetting bij haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake immers slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. *In casu* wordt dan de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. at de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij betoogt: *“Vervolgens erkent de bestreden beslissing lokale verankering / integratie in hoofde van verzoekster, maar stelt dat deze onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen omdat deze louter het gevolg zou zijn van verzoeksters eigen houding, zijnde het zich nestelen in illegaal verblijf.*

De bestreden beslissing is evenwel volstrekt onlogisch waar ze de integratie van verzoekster een gevolg noemt van het zich bewust nestelen in de illegaliteit.

De bestreden beslissing erkent dat verzoekster geïntegreerd is en duurzame verankering heeft in België. Dit werd trouwens al in de beslissing van 24 augustus 2011 erkend.

De bestreden beslissing maakt verzoekster het verwijt dat dit louter het gevolg zou zijn van haar eigen houding door zich te nestelen in illegaal verblijf. [...] Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.”

De lokale verankering en het langdurig verblijf in België van de verzoekende partij worden niet weerlegd en de elementen van integratie in België niet betwist. De verwerende partij meent evenwel dat de integratie van de verzoekende partij onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Aangezien zij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces gebeurde in een periode waarin zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, kan de integratie om deze redenen onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* de aangevoerde elementen inzake haar integratie niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoekende partij voor de *in casu* bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend en zich aldus bewust in illegaal verblijf heeft genesteld waardoor haar integratie het gevolg is van haar eigen houding, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de maatschappelijke integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen

zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Bovendien verplicht de verwerende partij met deze handelwijze de vreemdeling om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, nu hij wel een voorafgaande verblijfsaanvraag heeft ingediend alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

In de nota met opmerkingen wordt dienaangaande gesteld: *“De stelling van verwerende partij dat verzoeker zich in illegaal verblijf heeft genesteld is gerechtvaardigd. Verzoeker stelde dat hij sinds 2002 in België verbleef, maar hij heeft voor de huidige aanvraag, bij toepassing van artikel 9bis, geen andere aanvraag ingediend. Bovendien heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verblijf geput uit artikel 9 bis Vreemdelingenwet geen recht is, maar een gunst.”*

De Raad betwist niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Evenmin betwist de Raad dat er geen enkele wettelijke verplichting is om een vreemdeling te regulariseren indien deze een langdurig verblijf kan aantonen of niet reeds eerder heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. De Raad benadrukt evenwel dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401). De gemachtigde kan zich er dan ook niet op redelijke wijze van afmaken door *in casu* de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden louter omdat de verzoekende partij zich genesteld heeft in jarenlang illegaal verblijf. Verder kan, zoals reeds werd gesteld, nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Het verweer van de gemachtigde, waarbij opnieuw wordt gewezen op het jarenlang illegaal verblijf van de verzoekende partij en wordt bevestigd dat de beslissing van de gemachtigde wel degelijk binnen zijn appreciatiebevoegdheid valt, vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS